

„Ha van példakép, lesz, aki követi”

Boros Julianna januártól az MTA tudományos segédmunkatársa

Egy fiatal szociálpolitikus, Boros Julianna nyerte az idén azt a pályázatot, amelyet Vizi E. Szilveszter, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke hirdetett meg cigány származású fiatalok számára. Az idén második alkalommal meghirdetett pályázat célja, hogy a doktori képzésben résztvevő harmincöt év alatti cigány származású kutatókat támogassa a tudományos fokozat megszerzésében. A nyertes 2007. január 1-jétől 24 hónapon át tudományos segédmunkatársi munkakör betöltésére kap lehetőséget egy olyan intézetben, amelynek tudományos területe legalább részben kapcsolódik a pályázó kutatásaihoz.

„Nem véletlen, hogy egy ilyen személyiséget választottunk. Boros Julianna egy példakép, hiszen olyan szegény sorból származik, amelyből kitörni szinte lehetetlen volt. Ő azonban többet akart” – hangsúlyozta méltatásában Vizi E. Szilveszter. „Meggyőződésem, hogy az ilyen életpályák példaértékűek, és ha van példakép, lesz, aki követi” – tette hozzá.

– Soha nem volt íróasztalom, nem voltak könyveim. Olvasni viszont imádtam. Rengeget jártam a falusi könyvtárba – mesél gyerekkoráról a pályázat győztese.

Boros Julianna zenészcsaládba született, huszonnégy éves és egy testvére van. A Tolna megyei Mösön (ma: Tolnamös) nevelkedett. A nyolcvanas évek elején már nem lehetett megélni a muzsikálásból, szülei ezért vályogvetéssel foglalkoztak, majd gyári munkásként dolgoztak. A lány korán felismerte, hogy tanulnia kell, ha nem akarja „napszámosként” leélni az életét. Az alsó tagozat még nehezen ment, tanítójától kevés ösztökélést kapott:

– Akkoriban úgy tartották, hogy a cigány örüljön, ha befejezi az általános iskolát. Az osztályban csak néhány roma volt. Elég hamar lemorzsolódtak, helyettük olyanok jöttek, akik felülről buktak. Egyedül én végeztem évisméltés nélkül. Nem cigány diáktársai kívülállóként kezelték. Nyílt cigányozásra nem emlékszik, de végig úgy érezte, hogy kiközösítik, idegenkednek tőle. Megmakacsolta magát, és elhatározta, hogy azért is megmutatja.

– A tanulásba menekültem. Nyolcadikra az egész iskola egyik legjobb tanulója lettem.

A felső tagozatban a jó sors összehozta egy tanárral, aki nem csupán elfogadta, hanem bátorította is. Az ő javaslatára az addig elérhetetlen messzeségben lévő nagyvárosba, Pécsre jelentkezett gimnáziumba. Felvették. A Soros Alapítványtól elnyert egy ösztöndíjat, szülei kölcsönkértek, hogy tanulhasson.

A pécsi Kodály Zoltán Gimnáziumban érettségizett, aztán a főváros, az ELTE szociálpolitika szaka következett, ahol 2005-ben szerzett diplomát. Nagyon szegény volt. Ahogyan a családja is. Sokat jelentett az otthonról érkező erkölcsi támogatás, anyagi segítségre azonban nem számíthatott. Újabb és

újabb ösztöndíjakra pályázott, de ez még mindig kevés lett volna a létfenntartáshoz. Munkát keresett: sikerült különböző alapítványokhoz bedolgoznia, s szociológiai kutatásokban segédkezett.

A diploma megszerzése után visszatért Pécsre, hogy ott folytassa tanulmányait. Jelenleg a Pécsi Tudományegyetem doktori képzésében vesz részt neveléstudományi területen. Forray R. Katalin, az egyetem romológia programjának vezetője hívta fel a figyelmét az akadémiai ösztöndíjra.

Odahaza a romák már jó ideje hozzá fordulnak, ha valamilyen hivatalos papírt kell kitölteni. Nagy tiszteletnek örvend: szülőfalujában ő az egyetlen cigány, aki egyetemre került.

– A legjobban az érdekel – mondja Boros Julianna –, hogy eredménnyel járnak-e a hátrányos helyzetű térségekben indított oktatási és foglalkoztatási programok. Tudományos munkát szeretnék végezni, az is célom, hogy pozitív példát mutassak. Ne csak a rosszat hallják az emberek a cigányokról.